

# Ἡ ΔΙΑΓΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἑπιμελητοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς καὶ ἀγαθὰ εἰς τὴν ψυχὴν ὄμνῃ ὑπερηφάνῳ καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκονομικοῦ Πατριστείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς καιροὺς.

<b>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ</b> Ἐσωτερικῶς . . . Δο. 16.— Ἐξωτερικῶς . . . Δο. 26.— Ἐξέμνητος . . . > 8,50 Τρίμηνος . . . > 4,50 ἈΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησίως, δολάρια 4		<b>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</b> ἸΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1878 ἸΑΡΥΤΗ — ΕΒΔΟΜΗ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ <b>ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</b> Ἐν Ἀθήναις, 30 Ὀκτωβρίου 1921		<b>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ</b> Ἐσωτερικ. λεπ. 40 Ἐξωτερ. λεπ. 50 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν ἐπίσης. ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὁδὸς Ἐρεσίδου Δρ. 38 παρὰ τὸ Βασιλικόν. Ἔτος 43ον.—Ἀριθ. 48	
--	--	---	--	---	--

## Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΒΕΛΟΝΤΗΣ (ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'. (Συνέχεια)

Καὶ σὲ λίγο ἡ γῆ σκεπάσθη ἀπὸ ἕνα στρώμα πυκνῆς Ἀδύνατο νάνθηζον πιά σὲ τέτοιους κόπους καὶ σὲ τέτοια ἀποθάρρυνση οἱ δυστυχισμένοι ἐκεῖνοι στρατιῶτες! Ἐπεφταν χάμα γιὰ νὰ κοιμηθοῦν ἕνα ὕπνο ποὺ ἔαταν αἰώνιος. Τὰ πτώματα σωροῦνταν καὶ σχημάτιζαν ἄμορρα βουβαλάκια, ποὺ τὰ κουκούλωνε τὸ χιόνι...

Μόνη ψ' Ἀυτοκρατορικῆ Φρουρᾶ ἀντίεχε κάπως περισσότερα. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ δεκατίζοταν ὀλοένα.

Ἐφθασαν τέλος στὸν ποταμὸ Βερεζίνα. Ἦταν μισοπαγωμένος. Καὶ τὶ ἐτρόβησαν οἱ γεφυροποιοὶ τοῦ στρατηγοῦ Ἐμπλέ ὡς νὰ τὸν ζεῦθουν! Ἐπιτέλους τὸ κατέφεραν καὶ ὁ στρατός, με μεγάλη ἀταξία, γιὰ τὸν πυροβολοῦσαν ἀκόμα οἱ Ρῶσοι, πέρασε.

Ἀλλὰ ὄχι ὅλος. Ὁ Ναπολεὼν ἀναγκάσθηκε νὰ θυσιάσῃ ἑκτὴ χιλιάδες ἄνδρες, ποὺ δὲν εἶχαν προσθασι νὰ περάσουν τὸν ποταμὸ, καὶ ἔδωκε διαταγὴ στὸν Ἐμπλέ νὰ κόψῃ τὰ γεφύρια, γιὰ νὰ μὴ περάσουν κατόπι καὶ οἱ Ρῶσοι.

Ἐποὶ ἡ τραγικὴ ὑπεχώρησις ἐξακολούθησε πρὸς τὴν Βίλνα.

Τέλος στὶς 5 τοῦ Δεκεμβρίου, ἔταν ἐφθάσε στὸ Σμοργόνι, ὁ Ναπολεὼν παρέδωσε τὴν ἀρχηγία τοῦ στρατοῦ στὸ Μυρά καὶ ἔφυγε στὸ Παρίσι, γιὰ νὰ συγκαρτήσῃ στρατεύματα ἐπικουρικὰ.

Πρὶν ἀνεθῆ στὸ ἐλευθρό που τὸν περιέμενε, ὑπέγραψε

τὴν τελευταία του διαταγὴ «ἀπὸ τὸ Γενικό Ἀρχηγεῖο τῆς Μεγάλης Στρατιάς».

Μὰ πὺς εἶχε κατανησῆ αὐτὴ ἡ Μεγάλῃ Στρατιά! Ἀπὸ ἑξακόσιες, δὲν τῆς ἔμειναν τώρα οὔτε ἐξήντα χιλιάδες. Κι' εἶχε χάσει πεντακόσια κανόνια, τριανταδύο σημάτες καὶ σαράντα στρατηγούς!

Λίγο ἔλειψε νὰ χάσῃ καὶ τὸν καλὸ τῆς Γκριμπαλέ. Πραγματικῶς, ἕνα βράδυ, ὁ πιστὸς ἀκόλουθος τοῦ Γιάννη αἰσθάνθηκε τὸ ἕνα του πόδι παγωμένο.

— Ἀχ, εἶπε μ' ἕναν ἀλγεινὸ μωρρασμό,

εἶναι ἡ περὶ μου νὰ μείνω κι' ἐγὼ ἐδῶ. Τὸ πόδι μου θὰ πῆσῃ σὰ σάπιο ἀχλάδι. Νά, δὲν τὸ αἰσθάνομαι καθόλου!

Ἐτύχως, ὁ Γιάννης ἦταν κοντὰ του. Τοῦ ἔβγαλε ἀμέσως τὸ ὑπόδημα καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ τρίβῃ δυνατὰ τὸ πόδι με χιόνι. Ἐκεῖνη τῇ στιγμῇ ἀκούσε πίσω του μιά γνωστὴ φωνή:

— Ἀγαπᾶς πολὺ, βλέπω, τὸν γρεναδιέρο σου!

Ἦταν ὁ στρατάρχης Νεῦ, ποὺ τοῦ εἶχε πλησιάζει χωρὶς νὰ τὸν καταλάβουν.

Ὁ Γιάννης ζήτησε συγγνώμη καὶ ἔπλεξε τὸ ἐγκώμιο τοῦ Γκριμπαλέ, ἐξακολούθωντας νὰ τὸν τρίβῃ. Καὶ μόνον ἀπρὸς τὸ παγωμένο πόδι κοκκίνισε λιγάκι καὶ ὁ Γκριμπαλέ ἄρχισε πάλι νὰ τὸ αἰσθάνεται, ὁ Γιάννης στραφῆκε στὸν Νεῦ καὶ τοῦ εἶπε:

— Καὶ τώρα, κύριε Στρατάρχα, εἶμαι στὴ διάθεσὶ σὰς.

— Σοῦ φέρνω κάτι τί, Καρδινιάκ, ποὺ θέλησα νὰ σὸ φέρω μόνος μου, γιὰτ' εἶμαστέ παλαιοὶ γνώριμοι. Δὲν ἔβγαλα τὸν ἐρχομὸ σου πρὸς τὸν τράγωνό μου, στὴν Ἴενα, καὶ σὲ εἶδα προχθὲς ἀκόμα νὰ πολεμᾶς, στὸ πλευρὸ μου, κατὰ τῶν Κοζάκων. Λοιπὸν ὁ Ἀυτοκράτωρ σ' ἔκαμε συνταγματάρχη!

Ἀπὸ τίς ὠραιότερες ἀναμνήσεις τοῦ Γιάννη Καρδινιάκ ἦταν αὐτὴ ἡ στιγμὴ ποὺ ἀνεβαίνει σὲ τόσο μεγάλο βαθμὸ καὶ ποὺ τὸ μάθαινε ἀπὸ τὸν ἀνδρεῖο τῶν ἀνδρείων.

Ἦταν ἀπὸ λίγες ἡμέρες, τὰ λείψανα τῆς Μεγάλῃ Στρατιάς — 40.000 μόνον ἄνδρες! — ἐφθασαν στὴ Βίλνα καὶ ξεκίνησαν εὐθὺς γιὰ τὸν Νιέμεν.

Ἀλλὰ οἱ Κοζάκοι, ποὺ δὲν



Ὁ Φερδινάνδου Μοτίνου τὸν φέρεται ἀπὸ τὸν ἐλευθρό του... (Σελ. 378, στ. β')

είχαν πάψει να καταδιώκουν τους Γάλλους, τους ρίχθηκαν έξω από την πόλη, για να κυριεύσουν ταμάκια που κουβαλούσαν τα χρήματα του στρατού. Πανικός έπιασε τα συντάγματα που τα φρουρούσαν μπροστά στους άγριους έπεινους ίππείς. Ταμάκια λεηλατήθηκαν και δέκα χιλιάδες στρατιώτες εχάθησαν.

Ο Νέο κι' ο Καρδινιάκ έτρεξαν επί τόπου με χίλιους διαλεκτούς, από τη Φρουρά και το 29ο σύνταγμα.

Ο στρατάρχης, με το τουφέκι στο χέρι, παρώτρυνε τους άνδρες του. Το ίδιο έκανε κι' ο Γιάννης, όταν άξαφνα βρέθηκε κυκλωμένος από πέντε Κοζάκους.

— Έδώ, παλληκάρια μου! φώναζε, κτυπώντας όλοένα τους Κοζάκους με τη λόγχη.

Ο Κγκκαλό κι' ο Γκριμπαλέ έτρεξαν κοντά του. Άλλά ο πρώτος πληγώθηκε εύθως στο λαιμό από κοντάρι, κι' ο δεύτερος τυλαπατήθηκε από ένα άλογο κι' έπεσε άναίσθητος. Σ' αυτή τη σύρραξη, ο Γιάννης οισθάνθηκε ένα δυνατό κτύπημα στο κεφάλι που τον εξάλειψε. Την ίδια στιγμή έννοιωσε να τον άρπάζουν δυο σιδερά χέρια, έπειτα κατάλαβε πως έφευγε με φοβερό κάλπασμό, ριγμένος στη σέλλα ενός Κοζάκου, γιατί τα πόδια του κουνιόνταν στον άέρα.

Κι' έλιποθύμησε.

Όταν συνήλθε, ο Γιάννης βρέθηκε ξαπλωμένος σ' ένα δάμα άρκούδας, κοντά σ' ένα κελόριο τζάκι, στη σάλα μιας τσάρας.

Κοίταξε γύρω του, μα δεν είδε έγνω Κοζάκου. Μόνο ένας γερός Μουζίκος τον κοίταξε με συμπάθεια, μια νέα γυναίκα κι' ένα παιδάκι...

Τους γνώρισε άμέσως. Ήταν ο Φεδώρ Μοϊλώφ, η κόρη του Φεδώρα κι' ο έγγονός του Ίβάν.

Πως γλύτωσε από τα χέρια των Κοζάκων, που τον είχαν πιάσει αιχμάλωτο, αφού πληγώθηκε στο κεφάλι; Πως βρέθηκε στο σπίτι των Μουζίκων, που τον άγαπούσαν;

Αφού συνήλθε καλύτερα, ο σωτήρας του τού τα εξήγησε όλα.

Είχε πάει στην πόλη να παρη άλάτι και γύριζε από το δάσος με το έλευθρό του. Εκεί είδε από μακριά πέντε Κοζάκους, που είχαν ξεκαθαλλίψει και προσκαθούσαν να γυμνώσουν ένα Γάλλο αξιωματικό, ματωμένο κι' άναίσθητο στα χέρια τους.

Τον έγνώρισε. Ήταν ο καλός αξιωματικός του Ναπολέοντος, που έσωσε μία φορά το σπίτι του από τη λεηλασία των Ιταλών λιποτακτών. Του χρωστούσε ευγνωμοσύνη, έπρεπε να τον σώσει, αν ήταν ακόμα ζωντανός, και περίμενα εκεί σε μιά άκρη, κρυμμένος πίσω από δένδρα.

Απάνω στη μοιρασιά, οι Κοζάκοι

μάλωσαν μεταξύ τους και σκοτώθηκαν. Από τους πέντε έμειναν οι δυο. Αυτοί έδυσαν το Γιάννη, πήραν ό,τι είχε επάνω του, καθαλλίκεψαν πάλι τζλόγά τους κι' έγειναν άφαντοι.

Ο Φεδώρ Μοϊλώφ πλησίασε τότε τον Γιάννη, είδε πως άνιχνιζε ακόμα, τον φόρτωσε στο έλευθρό του και τον έφερε στο σπίτι του.

— Τώρα μη φοβάσαι τίποτα! του είπε αφού τελείωσε τη διήγησή του. Βρίσκσαι σε σπίτι φίλου!

Κι' ο στρατός... που βρίσκεται τώρα, ρώτησε ο Γιάννης.

— Ός χθες άκουγόταν το κανόνη κατά τη Βίλνα, άποκρίθηκε ο Μουζίκος. Σήμερα τελείωσε. Οι Ρώσοι νίκησαν γιατί ο Τσάρος είναι πιο δυνατός... Κρίμα όμως, γιατί και σεεις είστε γενναίοι!

Ο Γιάννης άναστήναξε κι' ένα δάκρυ κύλησε στο μάγουλό του.

Σε λίγο μπόρεσε να σηκωθεί. Τού έδωσαν κι' ήπιε τσάι, τού έδωσαν και φόρεσε ρούχα ρωσικά, — κόκκινη μπλούζα, φουσκωτό πανταλόνι, μπότες, — και τού άλλαξαν την πληγή του που ήταν ελαφριά.

Ξαπλώθηκε πάλι σε μια πολυθρόνα, κοντά στο τζάκι, και βυθίστηκε.

Τού έμπαυε πυρετός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'

Το τελευταίο κετόργονο

Στο Παρίσι, δεν είχαν ειδήσεις του Γιάννη. Το τελευταίο του γράμμα ήταν από το Νοέμβρη του 1812, μετά το πέραςμα του Βερζίνα, κι' είχε φθάσει τον Δεκέμβρη με τον αυτοκρατορικό ταχυδρόμο. Από τότε τίποτα. Κι' είχαν περάσει τρεις σχεδόν μήνες. Η Λιζέττα έγραψε στο Γραφείο του Αυτοκράτορος, παρακαλώντας να την πληροφορήσουν για τον άντρα της. Κι' έλαβε το επόμενο σημείωμα: «Συνταγματάρχης Καρδινιάκ, άγνωστός. Έξηφανίσθη μεταξύ Βίλνας και Νιέμν, και μεταξύ 9 και 13 Δεκεμβρίου.

— Όποτε μπορεί να ζή, είπε ο Μπέλ Ρόζ. Μην άπελπίζσαι, Άλσα! Ήσους άφαντους» δεν είδα εγώ να ξαναφανούν.

Άλλά η Άλσα έπλάτνε τον άντρα της για νεκρό. Είχε φορέσει μάλιστα μαύρα, κι' αυτή και τα δυο άγοράκια της.

Μία μέρα, — ήταν Μάρτης του 1813, — πήρε τα παιδιά από το χέρι και ξεκίνησε για την πλατεία Καρρουζέλ. Δεν είχε βέβαια καμμία όρεξη να παραρευθή στην επιθεώρηση του καινούργιου στρατού που είχε έτοιμάσει ο Ναπολέων για τη Γερμανία. Ήταν μάλιστα η πρώτη φορά που έθγαινε έξω από του πίστευε πως είναι χήρα. Άλλά την προηγούμενη μέρα είχε λάβει γράμμα από το Παλάτι με την υπογραφή της Κοντέσσας Μοντεσκίου, κυρίας των Τιμών, που την προσκαλούσε εκ μέρους της Αυτοκρατορίσσας στην επιθεώρηση αυτή της Νέας Φρουράς.

«Μία θέση στην αυτοκρατορική εξέδρα,

της έγραψε, — είναι φυλαγμένη για σεε και τα παιδιά σας. Προσέτι, η Α. Μ. ο Αυτοκράτωρ έπιθυμεί να σεε δεχθώ μετά την επιθεώρηση στο Κεραμεικό, για να σεε κάμη μια ανακοίνωση που σεε ενδιαφέρει».

Η Άλσα έφθασε στην πλατεία, έδειξε το προσκλητήριο και τοποθετήθηκε στην εξέδρα, που άκουμπούσε στη θριαμβευτική άψίδα του Καρρουζέλ.

Μ' όλη της τη λύπη, δεν μπόρεσε να μη θαυμάσει το θέαμα που παρουσίαζε την ώρα εκείνη το μεγάλο όκτάγωνο, που είχε στο βάθος το Λούβρο.

Δυο συντάγματα της Αυτοκρατορικής Φρουράς, με τις σημαίες τους ξεσηχισμένες και μπαρουτοκαπνισμένες, ήταν παραταγμένα μπροστά. Κι' άριστερά τους οι Φρουρά της Τιμής, καινούργια σώμα, που το έσηματίσε ο Ναπολέων από νέους των καλύτερων οικογενειών της Γαλλίας. Αυτή ήταν η «Νέα Φρουρά», που σε λίγο θα πολεμούσε με τον ηρωισμό της παλιάς.

Άξαφνα άκούσθηκε μεγάλη τύμπανοκρουσία και πρόβαλε στην Πλατεία έν άλλο σύνταγμα από στρατιωτάκια, που το μεγαλύτερο θα ήταν μόλις δεκαπέντε χρονών.

Ήταν το σύνταγμα των Όρραων της Φρουράς, που το δημιούργησε κι' αυτό ο Ναπολέων για να χρησιμεύη ως φρουρά του μικρού Βασιλείου της Ρώμης.

Τα παιδιά αυτά περπατούσαν κήλα σε μεγάλοι στρατιώτες, κανονικά, ρυθμικά κι' άρειμάνια. Μπροστά έρχόταν έν άγημα από σκαπανείς με μαλλωτούς ασφύρους μεγαλύτερους από το μπόι τους' έπειτα ένας μικροσκοπικός αλλά επιδέξιότατος άρχιτυμπανιστής έπειτα οι τυμπανιστές κι' η μπάντα, που οι μουσικοί της όλοι ήταν επίσης παιδιά. Μόνο γρανιάσσα δεν είχε, γιατί που παιδί να σηκώση τόσο βαρύ όργανο!

Όταν πέρασαν μπροστά από την εξέδρα, ο Γιάννης της Καρδινιάκ ένθουσιάζθηκε, σηκώθηκε όρθιος κι' άρχισε να φωνάζει.

— Κάθησε, Γιάννακη, φρόνιμα! τού είπε η μητέρα του.

Άλλά μόλις ήσυχασε αυτές, σηκώθηκε ο Άλλος, ο Έρρίκος, φωνάζοντας:

— Ζήτω ο Αυτοκράτωρ!

Πραγματικώς, είχ' έμφανισθή ο Ναπολέων, καθάλλα στέλλογό του Μαρζέκο. Κι' άρχισε άμέσως την επιθεώρηση από τους Όρραους.

Το κυριότερο επεισόδιο ήταν μ' ένα δεκανέα δεκατριών ετών, που ο Αυτοκράτωρ τον είδε να κρυφοελά και τον έπιασε από ταύτι. Άλλά στην άνάκριση που άκολούθησε, ο μικρός έδωσε τόσο άπελείς κι' έξυπνες άπαντήσεις, ώστε ο Αυτοκράτωρ τον άφησε λέγοντας:

— Ο διαβολάκος αυτός έχει άπάντηση για όλα!

Έπειτα από την επιθεώρηση, στάθηκε μεταξύ των Όρραων και των Γρεναδιέ-

ρων και τους άκαμα την άκολούθη προσλαλία: «Στρατιώται της παλιάς μου Φρουράς, ίδοι τα παιδιά σας! Πελεμώνας στο πλευρό σας σκοτώθηκαν οι πατέρες τους. Σεεις τώρα θα είσθε οι κληρονόμος τους, το παράδειγμα τους και το στήριγμά τους...»

Κατόπι στράφηκε στα Όρρανα κι' έξηκολούθησε:

«Έχετε βαρύ κηθήκο να εκπληρώσετε σεεις. Άλλά θα το εκπληρώσετε. Κι' μία μέρα θα πουν: Τα παιδιά αυτά ήταν άξια των πατέρων των!»

Η συγκίνηση που προξένησαν σ' όλους αυτά τα λόγια, ήταν μεγάλη.

(Έπειτα συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ  
[Κατά το Γαλλικό του λογαίου Danrit]

ΤΟ ΜΑΛΩΜΑ

(Συνέχεια και τέλος 186 σελ. 372)

Είναι πολύ μικρή και δεν έχει πολύ θάρρος. Σήμερα όμως η Λιλίκα χαίρετά πολύ διαχτυκία την Ίουλίκα, της λέει ότι ο καινούργιος της γακκς της άρσει: πολύ και τη ρωτάει για νέα. Μπρος σ' αυτή την υποδοχή, η Ίουλίκα άφίνει τη γλώσσα της να τρέξη και λέει χωρίς τελειωμό.

Μα η Λιλίκα την άκούει μόνο με τώνα αυτή. Εκεί κάτω φάνερει η Έλένη. Είναι μόνη της τώρα και διευθύνεται στο τραπέζι τους. Πλησιάζει. Το βλέμμα της ζητάει τη Λιλίκα. Ένοήσατε; Τώρα που έφυγε η άλλη, η συντροφιά της Λιλίκας είναι κλήη... Υπομνήη, θα της διωρη το μάθημα που της πρέπει.

Τη στιγμή που η Έλένη δεν άπέχει παρά δυο-τρια βήματα, η Λιλίκα πιάνει το χέρι της Ίουλίκας, σηκώνεται και της λέει δυνατά:

— Ίουλίκα μου, κάνουμε μερικές βόλτες; Κι' οι δυο τους άπομακρύνονται, ενώ η Έλένη έμεινε έμβρόντητη.

Είναι μάλωμα σωστό. Και τα μαλώματα αυτά έχουν. Τι τα θέλετε! Μπορεί κανείς ν' άνεχθώ μερικές τέτοιες προσβολές;

Σήμερα η Λιλίκα έξυτησε γεμάτη χαρά. Όλα τα πράγματα γρω της φαίνονται χαρούμενα. Δεν είναι άνάγκη να ζητήσουμε μακριά την αίτία: χθες συμφιλιώθηκε με την Έλένη.

Η Λιλίκα δεν παύει να φρονή, ότι αυτό το μάλωμα ήταν άναγκαίο. Οι σχέσεις της με την Έλένη ήταν τόσο στενές, ώστε δεν έπετραπετο για κανένα λόγο στη μία άπ' τις δυο να κίνη βόλτες στην πλατεία και να ρινή την άλλη να κίθεται μόνη της. Η πείρα όμως δεν άργησε να δείξη στη Λιλίκα ότι είναι προμερό, περισσότερο άπ' ότι φαντάζεται κανείς προμερό, να μαλώσουν δυο στενές φίλες.

Νάποχωρίζεται κανείς από ένα πρόσωπο, που ως χθες τού έλεγε όλα τα νέα του, όλες τις σκέψεις του, όλα τα μυστικά

του, και ύστερα άκούσε όλα τα δικά του, ά, είναι φοβερό! Όλ' αυτά τώρα έχουν στυματήσει. Πρέπει κανείς να φυλάη μέσα του όλες τις σκέψεις του, όλες τις ιδέες που τού έρχονται. Νομίζει κανείς πως πνίγεται. Και καταλαβαίνει πόσο είχε δίκιο ο Βασιλιάς Μιδας, όταν έπηγαινε να πη τα μυστικά του στις καλαμιές.

Όταν συναντώνται στην πλατεία οι μαριάδες και συζητάνε τόσο φιλικά, η Λιλίκα κι' η Έλένη είναι φυσικά υποχρεωμένες να μιλήσουν. Μα μιλούν ψυχρά. Άνταλλάσσουν λόγια χωρίς ενδιαφέρον: «Τι ώραίος κειρός! Τι ώραία θάλασσα! Τι κίνητη που έχει άπόψε η πλατεία!...» Και γρήγορα η συζήτηση ξεψυχάει. Φαντασθήτε πόσο άνοπόφορο γίνεται αυτό τις ημέρες εκείνες που θα είχαν κέρει να συζητήσουν και να φλυαρήσουν άτέλειωτα.

Χθες το πρωί λοιπόν, για να σωτώση τον καιρό, η Λιλίκα ρώτησε την Έλένη τι κάνει η εξαδεφερούλα της η Γιώτα. Η Γιώτα είναι ένα φοβερό παιδί, που κάθε μέρα έχει κατορθώματα. Η Έλένη διηγήθηκε το τελευταίο της κατορθώμα. Η Λιλίκα έπρεπε βέβαια να το άκούση μ' ένα ψυχρό μειδίαμα στα χείλη. Μα το κατορθώμα έτους νάναι τόσο άστείο, ώστε η Λιλίκα γέλασε δυνατά χωρίς να το θέλη. Σχεδόν άμέσως η άτμόσφαιρα φάνηκε σα νερόχιζε να ξεκαθαρίξη. Η Έλένη διηγήθηκε κι' άλλα άστεία: τα άνεκδοτα της Γιώτας, γέλασαν κι' οι δυο και έγινε πιά φανερό ότι το μάλωμα δε μπορούσε να εξακολουθήση.

Τη στιγμή εκείνη μπορούσε να γίνη συμφιλιώση. Μα, βλέπετε, η Λιλίκα δεν ήταν διατεθειμένη να ζητήση αυτή πρώτη την ειρήνη. Θεωρούσε τον έζυτό της προσβεβλημένο και περίμενε μήπως η Έλένη της έδινε εξήγήσεις. Και τότε πιά... Μα ούτε κι' η Έλένη δεν είναι διατεθειμένη ν' άρχιση διαπραγματεύσεις. Έπι τέλους δεν άρνεύεται ότι η αν έλλειψις αυτό που έκανε, φρονεί όμως ότι αυτό που έκανε η Λιλίκα ήταν πολύ βρούτερο. Κι' έτσι το άδικο γέρνει προς τη Λιλίκα, κατά τη δική της γνώμη.

Η τύχη ήρθε να διευκολύνη την κατάσταση. Οι μαριάδες συζητούσαν κάτω άπ' τα παρασόλια τους και ξαφνικά η μαμά της Λιλίκας ρώτησε για την οικογένεια της Τερζάς. Η Λιλίκα έδύγκωνε τα χείλη της: και χαραζε τον άμμο με την άκρη της όμπρέλλας της, όταν άίφνης άκούει τη μαμά της Έλένης να ληη μ' ένα βρος δυσαρεστημένο, ότι η Έλένη δεν έδωχόταν για κανένα λόγο να γράψη πρώτη στην Τερζά κι' αυτό τη δυσαρεστούσε πολύ. Έπρεπε δηλαδή μία μεγάλη δεσποινίς σαν την Τερζά να γράψη πρώτη στην Έλένη, που μόλις είναι δεκατεσσάρων χρονών.

Χωρίς να το θέλουν, τα μάτια της Λιλίκας και της Έλένης συναντήθηκαν. Για πρώτη φορά από τότε που έμάλωσαν, δεν έγύρισαν άμέσως τα βλέμματα άλλοθ... Άλλά, αφού η Έλένη δεν θέλει να γράψη στην Τερζά, αυτό σημαίνει ότι δεν τη νοιάζει ούτε γι' αυτήν ούτε για τη φίλια της. Άλλά τότε... Τα πράγματα έχουν φθάσει σ' ένα σημείο που, αν δεν έπιστευση κανείς τη λύση, υπάρχει φόβος να ξαναρχισή η έκρημότης. Τότε άκριδίως έπενέβη η Τύχη. Ένα μεγάλο θανέτικο σκυλί, καθώς ώρμούσε προς τον κούριό του που τούχε σφύριξει, έπεσε σχεδόν άπάνω στην Έλένη, την έσπρωξε και την έκάμει να χάση την ισοροπία. Αν δεν την έπιάνε η Λιλίκα, θαχε πέσει χάμω. Η Έλένη έμεινε στηριγμένη στα χέρια της στενάχοντας.

— Έλένη μου, δεν πιστεύω να έπαθες τίποτε.

— Όχι πώς μου στραγγούλισε το πόδι...

Μαζεύτηκε λίγος κόσμος. Ο κύριος του σκύλου ήρθε και ζήτησε συγγνώμη. Έπιασαν προσεχτικά την Έλένη και την έθαλαν σε μία άμαξα. Τ' άπόγεμα η Λιλίκα ρώτησε τη μαμά της: — Τι λές, μαμά; να πάω στην Έλένη να ίδω τι κάνει; — Αι είμαι βεβία πως δεν είναι τίποτε. Αν θέλεις, πήγαινε.

Στις τέσσερες, η Λιλίκα κτυποσε με καρδιοχτύπι το κουδούνι της Έλένης. Η όπρητρια που της άνοιξε, της είπε: — Αι πόσον καιρό έχουμε, να την ίδουμε τη δεσποινίδα! Πόσο θα εύχαριστηθώ κι' η Έλένη!

— Τι κάνει η Έλένη; — Δεν ήταν τίποτε σπουδαίο. Μα θα εύχαριστηθώ τόσο πολύ που θα σεε ίδη.

Η Έλένη ήταν μόνη στον κήπο, ξεπλωμένη σε μία σαιξ-λόγκ. Το πόδι της ήταν στο γύφο. Ένα βιβλίο κρατούσε, μα δεν φαινόταν καθόλου να το διαβάζη. Όταν άκουσε ν' άνοιξη η καγγελοπόρτα, μισοσηκώθηκε να ίδη. Όταν διέκρινε τη Λιλίκα, το πρόσωπό της κοκκίνισε από χαρά.

— Σέ'σαι Λιλίκα; Αι τι ευγένεια που έχεις!

Κι' οι δυο φίλες άγκαλιάστηκαν και φιλήθηκαν γεμάτες άγάπη. Κι' άρχισαν να λένε, να λένε, με χαρά. Η ώρα πετούσε. Όταν στις πεντέμισυ ήσαν να πάρουν την Λιλίκα, κι' οι δυο τους άπόρησαν: Είχαν τόσα ακόμα να πουν...

Φυσικά άκόμα δεν έδόθησαν οι όριστικές εξήγήσεις. Μα αυτά τώρα πλέον είναι τυπικά... Και τη στιγμή που άποχωρίζονταν, η Έλένη φιθύρισε στ' αυτή της Λιλίκας: — Αλήθειε, τι καλό έκαίνο το θανέτικο σκυλί. Όταν το ξαναίδουμε, πρέπει να τού δώσουμε ζάχαρη...

(Μετάφραση)

ΜΙΣΣ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΝΗΣΙΟΥ

1. Πόρος

Κάποιο γαλήνιο όνειρο μ' έφερε δδω κι' απόγειο μ' αποσταμένη την ψυχή ο' εδλογημένα μέρη: μπροστά τ'ό πέλασ διάφανο, γεμάτο φως κι' δλόγυρα λυγιάει τ'ά φύλλα τής μουριάς γλυ- [κό τάγέρι.

Κάποιο όνειρο δδω μ' έφερε! Μοίρες χροσές μου έδειξαν Προσκυνητής σ'α πόδια σου να φτάσω, ό θεία γαλήνη... Και οι λογισμοί μου φτωχικοί με τή δική σας σμιέτανε, φτωχά απιάνια τού χωριού, τα- [πεινοσύνη...

2. Ελληνικό ταξίδι

Βαθειά γαλάζια ή θάλασσα σ'την πιδ κροάλλή της χάρη, Και τ'ο κεφάλι ανάμалло γλυκά χαϊδεύει ό μπάτης. Πεταίει ή γολέττα σάν πουλί, Και γύρω σ'έ άμηνά της, Γοργά άλκυόνες φτερουγάν κι' άσπροι κακίσπροι γλάροι.

Ι. Θ. ΚΑΚΡΙΑΝΣ

ΑΘΗΝΑ'Ι ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΔΥΟ ΙΔΙΩΜΑΤΑ

Αγαπητοί μου,



Ο Φθινόπωρο αν- στατώνει τ'ο σπιτι- κό. Βγαίνουν από τις ναφθαλίνες τ'α χειμωνιάτικα, στρώνονται τ'α χαλιά, κα- θαρίζονται οι καμ- νάδες, στήνονται οι

όμπες, διορθώνονται τ'α κεραμίδια, μπαί- νουν οι χοντροί μπερντέδες. Κι' απ' αυτό τ'ο άνακατάτωμα έπωφελείται καθένας για να ξεκαθαρίση τ'α πράγματα τού γραφείου τού, τής κάμαράς του, να ξεδιαλέξη, να πετάξη τ'α περιττά, τ'α χροσστα, τ'α σχήμα- τ'α χαλασμένα, ν'άλλάξη μερικά, να διορ- θώση άλλα, να βγάλη κάποια κρυμμένα, να τοποθετήση αλλοιώτικα τ'α έπιπλα, να κάμη τελοσπάντων όλες τίς δυνατές ανα- καινώσεις και βελτιώσεις. Γιατί μέσα στή γενική φασαρία χωρεί εύκολα κι' ή έδι- αίτερη τού καθενός. Έτσι και σ'το φιλικό μου σπιτι πού έτυχε να π'ώ προχθές, βρή- κα τήν Άννα και τήν Πηνελόπη άνασκουμ- πωμένες. Οι νεαρές μου φίλες εκαθάριζαν και συγύριζαν τίς κάμαρές τους, πού τίς είχαν ντύσει χειμωνιάτικα.

— Ά, ώραίαι είπα όταν είδα τήν κά- μαρα τής Άννας, πού πραγματικώς μου φάνηκε αλλοιώτικη και πολύ πιδ όμορφη απ' ό,τι τήν ήξερα.

— Μά έλάτε να ιδήτε και τί έβγαλα από μέσα! μου αποκρίθηκε.

Και μ' έμπασε σ'ε μι'α μισοσκότεινη κάμαρα πού χρσίμεινε γι' αποθήκη άχρη- στων, όπου μου έδειξε ένα πελώριο σωρό

από έπιπλα, σκεύη, κομμωτεχνήματα, εί- κόνες, ύράσματα. βαζάκια, βιβλία και χαρτιά.

— Π'ω, π'ω! Έκαμα. Όλ' αυτά ήταν μέσ' στήν κάμαρά σου; Π'ως χωρούσαν;...

— Ξέρω κι' εγώ;... Ένα σωρό άχρηστα πράγματα πού τ'α κρατούσα τόσον καιρό χωρίς λόγο. Ά, μά τ'α πέταξα σήμερα κι' αναπνέω. Όλο αυτό τ'ο βάρος πού βλέπετε, βγήκε από τ'ο στήθος μου!

Ότόσο πολλ' από τ'α πεταμένα αυτά πράγματα, άμα τ'α κοίταξα καλύτερα, μου φάνηκαν γερά, χρήσιμα άκόμα και άρκετά όμορφα...

— Αυτό τ'ο σκαμνάκι όμως τού πιάνου σου, π'ως είπα, είναι καλό... Γιατί να τ'ο πετάξης;

— Πούρ! τ'ο είχα βαρεθ'η, μου άπο- κρίθηκε, κι' άγόρασα ένα άλλο, πιδ όμορφο.

— Κι' αυτή τήν εικόνα... γιατί τήν έβγα- λες;

— Έβαλα στή θέση της δυ' άλλες, καινούργιες, πού μου άρέσουν καλύτερα.

— Κι' αυτό τ'ο καίμενο τ'ο βαζάκι;...

Κρίμα!...

— Ά, δεν είναι πιά τής μόδας αυτά. Έγώ τώρα μόνο γ κ α λ α ι κ υ ν η γ ω .

Τρία πού είχα, τ'α κράτησα. Θα πάρω κι' άλλα δυ'...

— Άμή τ'α βιβλία;... κατακαίγουργα, δεμένα κομψά;...

— Είναι από τή Σειρά «Νέλων» πού τήν ξέκανα, γιατί τήν είχα βαρεθ'η. Τώρα σχηματίζω άλλες σειρές, ώρατίστες.

— Κατάλαβα... ψιθύρισα.

Και κοίταξα δλόγυρα. σ'α ν'έθελα να καταλάβω άκόμα;...

Σ'ε μι'α άλλη γωνία τής αποθήκης, είδα κι' έναν άλλο τέτοιο σωρό, αλλά πολύ πιδ μικρότερο.

— Αυτό έχει τί είσαι; ρώτησα.

— Τ'α πράγματα πού πέταξε ή Πηνε- λάπη, μου αποκρίθηκε ή Άννα.

— Χμ! λίγα, βλέπω, αυτή... Κι' όλα πραγματικώς χαλασμένα...

— Ά, ναί! Έκαμε ή Άννα. Η αδελφή μου έχει άλλο ιδίωμα. Δέν πετ'α ένα πράγμα, αν δεν είναι καθαυτό για πέταμα. Τάγαπ'α τ'α πράγματά της, τ'α κρατεί όσο μπορεί, με τ'α δοντ'ια πού λένε, τίποτε δεν αλλάζει εύκολα... Έγώ όμως δεν μπορώ. Λίγο να μη μ'άρσθη ένα πράγμα, θ'α μου καθήση ευθές σ'το στομάχι. Και δεν ήσυ- χάζω, αν δεν τ'ο πετάξω, αν δεν τ'ο ξεφορ- τωθ'ω. Καμμιά φορά μάλιστα τ'ο πέτω, χω- ρίς ν'άχω άλλο να θάλω στή θέση του. Γιατί, έννοείτε, δεν είναι πάντα εύκολο. Το πιάνο μου π.χ. δεν μου άρέσει τώρα καθόλου. Για ν'άγοράσω όμως ένα πού μά- ρεσει, θέλω έπτά χιλιάδες δραχμές. Τε- λοσπάντων, προτιμ'ω να μην έχω καθόλου παρά ένα πράγμα πού άρχισα να τ'ο βαριέ- μαι. Έκτος από τ'α πολύτιμα άναγκάια.

Είχα καταλάβει στήν έντέλεια:

Η Άννα είχε τ'ο «ιδίωμα» να πετ'α

και ν'άλλάξη, για φύλλου π'όθημα, τ'α πρά- ματά της. Κι' ή Πηνελόπη είχε τ'ο άν- τίθετο: να τ'α κρατεί, να τ'α διατηρεί. Θ'α έπρόσθετα και να τάγαπ'α. Μά μήπως δεν τάγαπ'α, δεν τ'α λατρεύει μάλιστα κι' ή Άν- να; Με τή διαφορά ό,τι αυτή τ'α θέλει, τ'α προσέχει και τ'α περιποιείται όσο τής άρέ- σουν. Από τή στιγμή όμως πού παύει ένα δικό της πράγμα να τής άρέσει για όποιο- δήποτε λόγο, — είτε γιατί χάλασε, είτε γιατί πέρασε ή μόδα του, είτε γιατί άλλαξε τ'ο γούστο της Άννας, — τ'ο πετ'α χωρίς τόν παραμικρότερο οίκτο. Γι' αυτό (τώρα τ'ο εξηγούσα) ή κάμαρά της είναι πάντα καινούργια, πάντα αλλοιώτικη. Ένώ άπε- ναντίας ή κάμαρα τής Πηνελόπης διατη- ρείται για χρόνια σχεδόν ή ίδια.

Μου άρέσει τ'ο ιδίωμα τής Πηνελόπης. Είναι τ'ο ιδίωμα. — ή τάση μπορούμε να πούμε, — τών ανθρώπων πού μένουν σ'τα ίδια και τ'α καλά, πού αγαπούν και πο- νούν ό,τι ύπ'ήρξε μι'α φορά δικό τους, ό,τι τούς χρσίμεινε, ό,τι τούς ύπ'ηρέτησε, και με κάθε θυσία τ'ο διατηρούν από τ'ο πατρικό τους σπιτι ως τ'ο μαθητικό τους κλαμάρι.

Ναι, είναι κάτι ώραίο και αυγινητικό. Άλλά να σ'ας π'ω τήν αλήθεια, μ'άρσσει και τ'ο ιδίωμα τής Άννας. Είναι ή τάση τών ανθρώπων πού δεν θέλουν τέτοιους δε- σμούς με τ'α πράγματα, τ'ετοια έμπόδια, και πιδ ελεύθεροι σ'τις κινήσεις τους, τρα- βούν πάντα μπροστά, άγέδαινον, προοδεύουν. Με όση εύκολία αλλάζουν αυτοί τ'α πράγ- ματα τής κάμαράς τους, αλλάζουν και τήν ίδια, και τ'ο σπιτι, και τόν τόπο, και όλα. Δέν σκοτίζονται καθόλου για τ'α πα- λιά, όταν μπορούν να έχουν καινούργια, καλύτερα.

Ένα μόνο είναι τ'ο κακό σ' αυτά τ'α ιδιώματα: ή ύπερβολή. Και περισσότερο, έννοείται, σ'το ιδίωμα τής Άννας...

Σ'ε άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

(του Α. de Gerolles).

«— Κοιμήσου, άγγελούδι μου, κοιμήσου! Κοίτα, π'ω από τ'α δόλωτα τ'άμια, πε- ρίεργο τ'ο φεγγαράκι σκύβει να σ'ε καμα- ρώση σ'τον ύπνο σου. Κοιμήσου, Γιαννούλα μου, κοιμήσου. Σ'το μεγάλο θόλο τών γαλα- νό, τ'α στέρια γεννιούνται ένα — ένα και σ'ε κοιτάζουν με τ'α διαμαντένια τους τ'α μάτια. Κοιμήσου, Γιαννούλα μου, κόρη μου χρσθή.»

Τ'ο παιδάκι ήσύχαζε σ'το κρεββατάκι του, με τ'α δ'οντ'ια του χέρια ένωμένα άπάνω σ'τα κάτασπρα σεντόνια. Τ'α μεγάλα του γα- λανά μάτια τ'α σκέπαζαν τ'α μισόκλειστά του βλέφαρα.

Μι'α διαμαντένια άχτίδα έπεφτε σ'τα ξανθά του μαλλιά κι' άναθε φωτεινές σπι- θες μες σ'τις χρσές του μπούλιες.

Τ'ο χρώμα από προσώπου του, — χρώμα άρρωστού κοριτσιού, — έμοιαζε στήν άχνάδα σ'αν τ'ο χρώμα τής καρδιάς τριαντάφυλλου.

Έτσι μέσ' σ'τον πόνο του, έμοιαζε γάλο- λουθά τ'ο πέταγμα κάτι ρόδινον άνείρων, πού τριγυρίζουν τ'α δλομικρα παιδάκια. Η Γιαννούλα κοίταζε μακριά, σ'το άπειρο, με τ'ώμορφό της βλέμμα τ'ο γεμάτο από παι- διάστια ζέγυρα.

Σ'το προσέφαλό της, ή μεγάλη της αδελφή ή Πέπα, ένα θαυμάσιο κορίτσι δεκαοχτώ χρονών, τήν άγκάλιαζε με τ'α χαϊδευτικά της μπράτσα, κι' ή μικρούλα ήταν καλά έτοιμ'α κούλουριασμένη κοντά στήν καρδιά πού τόσο τήν αγαπούσε.

Ήταν δυ' όρφανούλες. Η ζωή τούς ήταν γλυκιά στήν αρχή, τ'ο σπιτι ζεστό και τρυφερό. Μι'α μέρα όμως πλάκωσε ή άρρώ- στεια και καταπόδι τής ή φτώχεια, και τ'α μικράκια μέινανε μοναχά τους και χω- ρίς βοήθεια!

Η Πέπα έδωκε στήν αδελφούλα της ό,τι καλύτερο είχε. Είπε π'ως ό καλός Θεός τής έβαλε σ'τις άκρες τών δαχτύλων τής τέτοια έπιτηδεότη, για να μ'ορ'η, να τ'α μεταχειρισθ'η για τήν αδελφούλα της. Και δούλευε με θάρρος.

Μά τή Γιαννούλα τήν έρ- ριζε κάτω μι'α απ' αυτές τίς άργες άρρώστειες, πού μιά- ζουν π'ως δ'ε θα γ'ιατρευτούν ποτ'ε και πού χαϊρίζουν τών άρρώστων τ'ο μυαλό μ' ένα σωρό φαντασίες και πόθους.

Η Πέπα και τή ζωή της θάδινε για τή Γιαννούλα της. Είχε φωνή χαριτωμένη κι' ένα ταλέντο αυτοσχέδιο ποιη- τού, τέτοιο πού πολύ αυγνά κατέχουν οι νέες Ισπανιόλες.

Βγήκε με θάρρος σ'τους δρόμους και τραγουδούσε κά- τω απ' τ'α μπαλκόνια τής Σεβίλλιας.

Η άρχοντιά τής νέας τρα- γουδίστρας, ή άφοσίωσή, της για τή μικρή τής άρρωσστη, συγκίνησαν τίς καρδιές.

Τής δείχνουν τόν πιδ μεγάλο σεβασμό, και τ'α τραγουδάκια της, πού μοναχή τ'α στιχουργούσε κατά τόν καιρό, είχαν μεγάλη έπιτυχία.

Υπόφερε πικρά όμως ή κόρη, περήφα- νη όπως ήταν, να δείχεται σ'τον κό- σμο έτσι.

Μά όταν μι'α έπιθυμία, μι'α εύχη ικα- νοποιημένη έφερε ένα τριαντάφυλλο χρώ- μα σ'τα μάγουλα τ'α χλωμά τής άγαπημέ- νης της Γιαννούλας, όταν μι'α λάμψη χρ- ρας έφ'ωτίζε τ'ο μάτι της, όλα τ'α λησιμο- νούσε ή Πέπα.

Κάθε βράδυ, για να κοιμήη τή μικρή, τής έδινε ένα ρολόγι τής γ'ιαγι'ας των, πού τ'ο φύλαγε εύλαδικά γι' άγαπημένο ένθύμιο, ένα ώραίο ρολόγι τού παλιού και- ρού, σκεπασμένο μ' ένα λαμπρό βαθυγάλαζο σμάλτο και τριγυρισμένο με χρσά στολίδια.

Η Γιαννούλα τύπαινε για ζωντανό μου- στηριάδες ζω, πού ή καρδιά του χτυπού- σε κι' έκανε αυτό τ'ο γλυκό τικ — τικ πού τήν κανούριζε.

— Είναι ζωντανό, δεν είναι, Πέπα; έλεγε. Ναι, ζωντανό είναι.

Μά απόψε τ'ο παιδάκι, με κουρασμένο κίνημα τού χεριού του, έδωσε π'ω στήν Πέπα τ'ο ρολόγι.

— Άχ! είπε, δεν είν' αυτό πού έπιθυμ'ω. Και μ' άναστεναγμό, άφησε τ'ο κεφάλι του να ξαναπέση χλωμό σ'το μαξιλάρι με κλειστά τ'α μάτια, π'ωμοιάζαν έτσι με μι- σάνοικτα μη — με — λησμονεί.

— Τί θέλεις, άγγελέ μου, να σου φέρω; τήν ρώτησε ή Πέπα.

Μά ή μικρούλα δεν αποκρίθηκε, τ'α μά- γουλα της άναφλοκοκκίνιζαν, κι' ήταν άνή- συχη σ'το κρεββατάκι της.

— Ό πυρετός πάλι! ψιθύρισε ή Πέπα με άγωνία.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ. Includes portraits of Stefanos A. Pavliadis and Georgios Th. Kakriades with their respective biographical information.

— Καλά, άγάπη μου, κοιμήσου ήσυχη. Άδριο με τής αυγούλας τής έροσιά, θ'α π'ω να ζήτ'ω, για χάρη σου, τ'ώμορφο τ'ο λουλούδι από τήν καλή Κυρία. Είναι τόσο καλή πού δεν θ'α μου τ'ο άρνθ'η.

Μερωμένο, τ'ο παιδάκι κοιμήθηκε γλυκά. Και τ'ο πριε σ'ακούθησε χαρούμενο, γε- μάτο από τή λάμψη τής ζωής.

Η Πέπα έστιαξε σ'το ήμερο κεφάλι τή μαντιλά της και κρέμασε στή ζώνη της τ'ο μαντολίνο τής, πούταν στολισμένο με σιντερένια στολίδια κι' άσημένια.

— Άντιο, άγάπη μου, λέγει τής μικρής, πάγω να σου ζήτ'ω τ'ο τριαντάφυλλο. Για συντροφι'α σου σ' άφίνο τούς άγγελους, πού οι γαλανές φτερούγες τους κάνουν αυτόν τόν όμορφο ούρανο άπάνω από τ'ο κεφά- λι σου. Να μείνης ήσυχη μαζί τους.

— Αλήθεια, Πέπα μου, θ'α μου φέρης τ'ο τριαντάφυλλο τού Παραδείσου;

— Θ'α σου τ'ο φέρω, χρσά μου.

Και μ' ένα τέλειτο φί- λημα, έφυγε ή κοπέλλα με τ' αλαφρό τής έγ'ημα.

Έρτασε γεμάτη συγκίνη- ση κάτω απ' τ'ο μπαλκόνι, όπου τ'α τριαντάφυλλα στήν πριενή δροσούλα τής έστελ- ναν τ'ο λεπτό τους άρωμα.

Π'ηρε θάρρος και χτύπησε μερικώς νύδες σ'το μαντολίνο της.

Απ' τ'ο βασανισμένο στή-θος της βγήκε ένα τραγούδι γεμάτο παραλήρη, και τρυ- φερότητα. Και με τήν κρυ- σταλλένια τής φωνή τραγού- δησε τ'α λόγια αυτά:

«Κοιμάται μεί κάτω τ'ο παιδάκι, κι' άγγελους έχει φύλαξη του.

«Κοιμάται χλωμό σ'το κα- τασπρό του μαξιλάρι.

«Από τ'α δάση κι' από τ'α λειβάδια, αλαφρός πετ'α άγέ- ρας ως τ'ο μέτωπό του, τόσο γλυκός, και τόσο τ'ο χαϊδεύει, πού λες και τ'ο φέρνει τών λουλουδιών φίληματα. Και γλυκό κανούρισμα τού φάλλει για να τ'απο- κοιμήση.

«Άχ! μήπως άρραγε θ'α κοιμηθ'η τόσο πολύ, πού σ'τον Παραδεισο μέσα να ζυ- πνήση;

«Για να γ'ιατρευθ'ω, είπε, ένα τριαντά- φυλλο πρέπει να μ'ορίσω. Ένα απ' τ'α ού- ράνια αυτά τριαντάφυλλα πού ή Κυρία, ή όμορφη Κυρία ή Μεροσέδη, βλέπει νάνοι- γου σ'τον ήλιακό της, σ' ώραίο της κα- ταπράσινο μπαλκόνι.

«Ω Κυρία, όμορφη Κυρία Μεροσέδη, δό- στε μου τ'ο ούράνιο ρόδα πού θ'α κ'άνη να ζήση τ'ο παιδάκι!»

Κι' έσθυσε μέσα σ'ε κλάματα ή φωνή τής Πέπας.

(Έπειτα τ'ο τέλος)

Σ. ΠΑΥΛΙΑΔΗΣ

# ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

## ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟ

Νάτο, μάς ξυγάρε πάλι τ' άπαλό φθινόπωρο, όπως πάντα γάλλι - άγάλλι θλιβερό και γνώριμο.

Νάτα, πέφτουμε τα φύλλα θλιβερά και πένθιμα, και σκορπούν μια ανατριχίλα στα νερά τ' άκίνητα.

Στη φτωχή καρδιά μια θλίψη και μια λύπη απλόηθη, τη χαρά δε να συντρέψη που ήταν τόσο άεργουαστη.

Σιγά μέσ' στην άνοδοχρη το ρόδο βικραθήκε, κι έβρα να το πρωτοβρόχι που κλαίει τόσο άδούρβα.

Ο δρομάκος πουξες πλύνει ή βροχούλα ή νιοφωστή, γλυκό κάποιο μέρο άφινει και μένει δλοκάθαρος.

Κι' έγω νεύρομαι έν' Άπριλη στο έσομο το σπίτι μου κι' άς άνδίζη μου στα χείλη θλιβερό χαμόγελο.

Μια πνοή με τ'άνθη σβύνει πένθιμη και γνώριμη, μια εσώδια στεργνή άφινει τ' άπαλό φθινόπωρο.

μιά γελοιογραφία του Βίκτωρος Έμμανουήλ. Καθόταν προύμινα, τραγουτάς από ένα πιάνο (για να μην πώ λεκάγη), μακαρόνια με τὰ χέρια! Κι' από κάτω: «Σουά μαεστά, Βιττόριο Έμμανουέλε, ρε ντ' Ιταλία»...

Πώς σου φαίνονται; γελάς ε; κατεργαρούλα... Μ' άγάπη, Γαβριέλο, Συρακούσαι.

Γέγραφα τον Πέτρο.

## ΔΥΟ ΘΑΝΑΤΟΙ

Ήταν μιά μελαγχολική χειμωνιάτικη μέρα. Το πουλάκι, κουρασμένο πιά κι' άτελειομένο από το έπίμοιο κρύο, από τή βροχή κι' από το άνώφελο πέταγμα, άφ' ου δέν έβρισκε ουτ' ένα σπόρο, κάθισε στα γυμνά κλαδιά μιας άκακίας και σε λίγο έπεσε κάτω νεκρό.

Την ίδια στιγμή φύσησε ένας κρύος βορράς και σκορπίσες κάτω τα μρωμένα πέταλα ενός άμορφου ρόδου, που είχε μείνει ως τότε. Και την ίδια ώρα κάτω μεγάλες στάλες βροχής άρχισαν να σκορπίζουν δάκ.

## Δοξέτια

## ΠΑΘΗΜΑ ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΥ

—Βλέπει; Φιλέρημος, αυτών τον κήπο —Βέβαια και τον βλέπω.

—Είναι ένας φιλαργύρου; να δη κανένα, να κοψη ένα φύλλο από δένδρο του, θα βλαστημά δέκα ώρες.

—Ω! —Μου είναι όμως γνωστός; κάμε μέρα.

Μόλις μπήκαμε, βοσκούμε το φίλο καθισμένο σε μιά σκιά από κάτω, γεμάτη λειμμένα σόκα. (Γνωρίζετε βέβαια, ότι για να ώριμάσσουν γλήγορα τα σόκα, τάλειφουν με λάδι).

—Νά κάθουμε δυο - τρία σόκα, κουμπάρε; λέγει ο φίλος μου.

—Μά είναι λειμμένα, κι' είναι άνοστα...

—Έμει; τὰ τρώμε και τὰ λειμμένα, λέω έγω κοιτάζοντας το φίλο μου.

—Και μένε και σό! άπαντά αυτός δέν κατάλαβε ότι δέν θέλει να φάμε άπ' τα σόκα του; πτώ καθαρά ήθελες να σου τώ πη;

—Όχι! όχι! διαμαρτυρήθηκε ο κουμπάρος, δέν είναι γι' αυτό. Άν σός άρδέσουν, φάτε.

—Άφου είναι έτσι, άς φάμε μερικά; λέγει ο φίλος μου.

Και πέφτουμε κι' οι δυο στη σκιά, εν φ' ο γέρο - φιλαργύρος μάς κοιτάς με παραποιητικά και θυμωμένα βλέμματα.

—Είδες πως τον έκαμα και μάς έδωσε και άδεια; μου έλεπε ο φίλος μου όταν βγήκαμε έξω.

—Και μιά εικοσαριά. Και σύ; —"Άλλα τόσα; μά λές να φάγα; με περισσότερα σόκα από βλαστημίες;

—Ο φίλος μου, αντί γι' άλλη απάντησή, γέλασε...

Φιλέρημος

## ΩΡΕΣ

Πώς παρναίς της σύντομης Της ζωής μας οι ώρες, Και πετούνε στί; ξεμακρς; Το άπαιρου τις ώρες, Και τις παίρνει δλοσκληρης Άοριστίας άγκάλη!

Στην καρδιά μας την δύστηνη Μιά έλπίδα προβάλλει: Πώς θα ήσασμε ξεγνοιαστοί. Μά ένα, ξάφνω, ρολόι. Κλαίει του χρόνου που πέρασε θλιβερό μοιρολόι.

Δοκίμους Άριστέυ.

## ΤΙ ΣΚΕΠΤΟΜΑΙ

Ή έπομονή κι' ή έλπίδα καρτούν καλή συντροφιά.

—Ο,τι κινεί το ενδιαφέρον ενός ανθρώπου, θα πη πως είναι αξιο του ενδιαφερόντος του.

—Ενας καλός λόγος σε μιά στιγμή δυστυχίας, είναι ένα ποτηράκι δροσερό νερό μέσα στη ζέση της Σοχιάς.

—Άν έχης καλή θέληση, μπορεί να κάνης πολλά καλά, έτσι και άνάμεσα των δυνάμεών σου. Φτάνει μόνο να θέλεις.

—Ο,τι κάνει ένας καλός λόγος, δέν το κάνει μιά χούφτα χουστάφι.

—Ο,τι κάνει ένας καλός λόγος, δέν το κάνει μιά χούφτα χουστάφι.

## ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΙΚΟΥΣ ΚΥΚΛΟΥΣ

## ΣΤΟ ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ

—Τι μάθημα έχετε, κορίτσια, την έρ-ομένη ώρα;

—Όψω... μην τὰ ρωτάτε... Μαθηματικά!

—Άχ! και μένα οβγος με πιάνει μ' αυτά τὰ... καταραμένα Μαθηματικά...

—Και νάταν να μάς χρησίμευαν και σε τόσα;...

—Ναι, θα τὰ βρώσω μεθύσιο που θα καθήσω στο σπίτι μου... Έτσι, όταν θέλω να μιλήσω κανενός, θ' άρχίζω; Δουτών χι τετράγωνον σν π' χ' ίσον κάπα. Λογάριθμους κάπα ίσον λογαριθμους άλφα συν...

—Έδδ' ο μικρός καθηγητικός όμιλος του Γυμνασίου γέλασε και ή εδθυμία άγρικατέστησε την πρώην...σσοβαρότητα...μά για μιά στιγμή, γιατί με τὰ γέλια τους ακούστηκε και το γέλιο του... κουδουνού. Άμέσως τὰ πρόσοπα και τσοφύρασαν πάλι και κείνες που είχαν τὰ Μαθηματικά, δάγκωσαν

τά χείλια και τράβηξαν βιαστικά για την παράδοση, για να ρίξουν την τελευταία ματιά στους τύπους. (Έκ τού φουσιού).

## ΑΔΙΑΒΟΡΗΤΗ

—Ακουμπώντας στο πεζούλι του παραθύρου, βλέπω τ' άστρα που προβάλλουν σιγά - σιγά κάτω από τον μαύρο μανδύα της νύχτας, που κάνει να βλέπω τὰ δένδρα του κήπου μου σε γιγάντιες σκίες.

Κάπου - κάπου εν' άδύνατο άστρο τρεμοσβύνει σιγά - σιγά άφου λάμψει για μιά στιγμή μ' ένα δυνατό φως, που δέν μοιάζει με τὸ φως των άλλων, πέφτει άπ' τὸ στερέωμα και χάνεται ανάμεσα στα δυο βουνά...

Κοζίκος

## ΜΗΚΑΝ ΚΑΕΦΤΕΣ ΣΤΟ ΜΑΝΔΡΙ...

Είς ενός πτωχού ανθρώπου την κάμαρα, μπήκαν ένα βράδυ κλέφτες κι' έσκαίλιαν μέσα στα συρτάρια του δολαπιού του,

—Ο πτωχός, ξυπηγτός έπάνω στο κρεβάτι του, τούς έβλεπε με άπορία.

—Επιτέλους τούς λέγει: —Δέν τὸ χουράδ' ο νους μου, βρε παιδιά, πως ήλθατε να βρήτε μέσα 'σὸ σκότος ε-ελινο, που ου τὸ 'σὸ φως της ημ'ρας δέν κατορθώνω έγω να εὗρω!

## ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Την ήμέρα των γενεθλίων του, ο νογός του Νέδωτος του έχάρισε ένα ώρολο σικαλάκι.

—Τονόμ' του; ρωτῶ ο Νέδων.

—Λεων.

—Και τὸ παρόνομά του;

—Τοτός; —Τι, να σημαίνουν τὰ γράμματα ΙΝ ΒΙ, που είναι γραμμένα από πάνω από τὸ Στευρό; —Η Φιφή, που τὰ ξέρει όλα: —Τόνωμα του ζωγράφου που τὸν έκανε.

—Έστέλη από τὸν Χαρταετό

## ΝΕΟΙ ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΙ

## ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Της Α' Περιόδου (1879 - 1898) από τους έκδοθέντας 24 τόμους υπάρχουν ακόμη μόνον οι έξι: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, και 20ος. Έκαστος τόμος 8ραχ. 6, ταχυδρομικός δε άποσταλλόμενος 8ραχ. 8,30 διά τὸ Έξωτερικόν και 8ραχ. 7,20 διά τὸ Έξωτερικόν.

Της Β' Περιόδου (1894 - 1920) υπάρχουν όλοι οι έκδοθέντες τόμοι, 27 εν όλω. — Έκαστος τόμος 8ραχ. 8,30 και ραμμένος 8ραχ. 20. Ταχυδρομικός τέλη έκαστου τόμου προσδτετα εις τὰς άνω τιμάς: Διά τὸ Έσωτερικόν λατὰ 500 άρραφος και 8ραχ. 1,50 ο ραμμένος, διά δε τὸ Έξωτερικόν 8ραχ. 3. — εἰτε άρραφος εἰτε ραμμένος,

## ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΤΟΥ 1922

Από τὸ Σάββατον 6 Δεκεμβρίου, ή Διάπλασις εἰσέρχεται εις τὸ 41ον έτος της και άρχίζει ο 29ος τόμος της Β' Περιόδου.

Εἰς τὰ φύλλαδια αὐτοῦ τοῦ τόμου, — μέχρι τέλους Νοεμβρίου 1922 — θα δημοσιεύωνται δύο συγχρόνως θαυμάσια, εἰκονογραφημένα, τερπνότερα παιδαγωγικά μυθιστορήματα.

Τὸ πρῶτον ἐπιγράφεται «ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ» και είναι έργον τοῦ περιφημοῦ Γουλιού Σανσελ, τοῦ συγγραφέως τοῦ «Έρρίκου Δαλλινού».

Τὸ δεύτερον, ή «ΑΙΟΝΥΣΙΑ» της Λυγουστάς Λατοῦς, εἶν' ἐπίσης ώραιον, τρυφερόν, συγκινητικόν και περιπετειώδες μυθιστόρημα, περιγράφον την ζωὴν των ἀνθρωπιζώνων.

Και τὰ δύο αὐτὰ ἀριστουργηματικά μυθιστορήματα είναι κατάλληλα όχι μόνο γιά παιδιά, ἀλλά και γιά τὸν κοινόν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ», Αθήναι, 26 Οκτωβρίου 1921

Σε ερεδύ τον; Δέν άπαντώ εις έρωτήσεις και άπορίες, που σκόλα βροίκε καθένας την απάντησιν και την λύσιν στον «Όθιον του Συνοδημοτήτου». — Άπὸ τὸν διαβάζη προσηπαντικά. (Ίδε φυλ. 1-3)

ΤΟΥ Άγιου Δημητρίου, Εύχαριστους κι' όσες μοιράζουν. Και 'ς δλους και του χρόνου γ'ά την πρώτη έορτή του χειμῶνος, με γεια και με χαρά.

Τὸ παραμένο φύλλαδιο, εἶ-αίτιας βλάβης τὸ πιστηρίου, ενὸς ήταν εἰκομι, τυπώθηκε μὲλ'ετὸ Σάββατον ἀνι της Πέμπτης που τυπώνεται συνήθως. Γε' αὐτὸ άργησαν να τὸ λάβωμ' άκόμη κι' οι συνδρομηταί των Αθηνών.

Α' αλαγιάς χαράς υπέδεχθηκε τὰ Νέα τοῦ 1922, και προήντων τὸ «Παῖδι της Μαύρης Μάσκας». Αὐτὸς εις δύο τέρεις μέρες, όσα γράμματα έλαβα από τὸς Αθῆνας και εὐν Πειραιά — γιατί από μακρότερον δέν έλαβα από η — μου μιλῶν με τὸ μεγαλύτερον εὐθουσιασμό γιά τὰ νέα μυθιστορήματα. Τους εἶν' ος μου συγγενεῖς ἐπιστῆ και τὸ ότι δέν αὐξάνει ή συνδρομή σε καιρο που ἀνατιώνεται όλα τὰ πράγματα γενικώς, και μὸς υπόδχονταί να κἀμὸν θάμα α' εἰσπράτματα. Όσο γιά ἀνανέωσις, προχῆ μου ήλθαν πάλι αὐτῆ τῆ εἰσδομάδα.

Σ' ένα έκτενέ, ώραρο και εἰκονογραφημένο του γράμμα, ο Νελλος που άρπει κάποτε να μὸς γράψη άλλα δέν κα' έλας ποτ', μου δηγεταίς ότι δέν άπνε στην Α' εἰσδομάδα κι' έμεινε δνὸ μήνης, δέν κ' κάπαρε νακαλοψή κανένα συνδρομητή μου. Κι' όμως έγω τόσος έκεί! — Αλλά, βλέπετε, δέν έχωμ' κανένα διακριτικό κι' αὐτὸ είναι μεγάλη έλλειψη. Άλλη φορῆ, εἶποι ο φίλος

δὲ, όλα τὰ μέλη της οἰκογενείας.

Ή συνδρομή της «Διαπλασις» μένει ἀναύητος (16 δρ. διά τὸ Έσωτερικόν, 28 φρ. διά τὸ Έξωτερικόν και 4 δολλάρια διά την Αμερικην), εἰσπῆς και ή τιμή τοῦ φύλλου, (40 και 50 λεπτά.)

Ή Διάπλασις ἐλπίζει ότι θα δυνηθῆ να καλοψῆ τὸ ὑπέρρογκα έξοδὸ της μόνον διά της αὐτῆς σέως της κυκλοφορίας της, την όποίαν εἰςπαιστύεται κυρίως εις τὸ Ξεσπῆθωμῆ των ἀγαπητων της φίλων.

Μόνον τὰ δικαιώματα τοῦ Νευδωνομου διά τὸ 1922 αὐξάνει από 8ραχ. 2 εις 8ραχ. 3.

Παρακαλοῦνται οι συνδρομηταί, των όποίων ή συνδρομή λήγει την 30 Νοεμβρίου, να την ἀνανέωσουν εγκαίρως και εἰς ο σ ο ν ε λ μ ο ρ ο υ ν τ α χ υ τ ε ρ α, πρὸς ἀποφυγήν της μεγάλης συρροῆς εγγραφών, ή οποία δυσκολεῖ την ὑπηρέσιν τὰς τελευταίας ήμέρας.

## Η ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ

Κι' όσες οι φίλες μου φορούσαν τὸ Σήμα, την καρτίτσα με τὸ μονόγραμμα μου. Κι' ή ἀναγνώριση ήταν πολύ εὐόλη. Αλλά ή παραγγελία των Σημάτων που είχα κάμει, δν κι' από χιλιάδες, έξηγηθή προ κολλῶν κι' οί πόλεμοι, οί περιπέτειες, δέν μου επέτρεψε να την ἀνακαίωσω. Να ιδούμε, θα τὸ καθαρῶσώ φέτος;

Και σίνα; Αράρανε, σ' εὐχαριστῶ πολύ γιά τὸ Σόλλογο που έβρασε εὐγνωμονώντας γιά όσα μου χρωστάς. Εὐχαριστῶ εἰςπῆς και τους καλοῦς φίλους που θα σε βοηθήσουν. Σας αμνηστῶ δρόμοι. Μ' αὐτῆ θα κάμετε πολλά.

Πολύ λυπηθήκα, Μεγάλη Έλίς, γιά τὸν θάνατον τοῦ καλοῦ, τὸν εὐγενικοῦ και γενναίου Πίτη. Αλλά τί σημαίνει πῶ; δέν σκοτώθηκε στο πεδίο της μάχης; Καί σ' ο Νουσοκομείο, ο πο'ε-μαστής, γιά τὴν Πατρίδα πεθαίνει. Δι-αβίβασε τὰ σπῆ θορά μου σὺλ' υπη-ρία εις εἰσαβολούλες σου. Ήρωδα «Ελληνοσολία και Βαρονοδα. Οί καίμενες μου ὕστερ' από τον πατέρα, χινουν και τὸν μεγάλο τους αδελφὸ. Αλλά τὰ δυστυχήματα γιά τους ανθρώπους.

Και τριτο Σόλλογο έγω σήμερα να ναγγελῶ, γιά τὸ εὐχαριστήσω τους ε-δρωτες του τὸν Πρακλειου που εἰσαπ-σῆκε «Κρήτη». Βλέπω ότι τὸν ἀπο-τελων, πρὸς τὸ παρὸν, οκτῶν καρτίτσα και δύο άγρία. Ας ιδούμε λοιπόν τι θα κάμη κι' ένας Σόλλογος, εις τὸν όποιον τὸ κορίτσι πλειοψηφῶν... Τε-λοσπῆσαν μὲγαλῆ κίνησις φέτος. Οί φίλοι μου έννοουν να τὸ δείξουν παντοῦ.

—Άφου άκούσα τὰ ἰδῆς, Ηλέκτρα, γιάτὶ δέν εἶδες βέβαια όλες τις γυναικες Θεμιστοκλής, Ύπερβοροῦς, Ελληνο-Τρογλοδιτή, Θρακική Αἰθα, Φοιβη, Διδυμίδα, Σαρδούβουλα, Μαιρία τοῦ Δάσους, Μαργαρή Νάκη και Κυ-πριακὸς Πόδος. — Εἰπέλας να παραγγείλας και τὸν εὐχαριστῶ δ-λους γιά τὰ καλά που λέγεις, εἰσπῆς έγραψε κι' ένας άλλος; Και τὸ ιδανικό

έργο εὐθουσιασμό του, μου γράπει: «Τώρα πῶς άνοιξαν τὰ Σχολεία, άρχι-σα πάλι τὸ εἰσπῆθωμά μου στα καλά και πιστοῦ γρήγορα να σου εγγράψω άρκατους. Θέλω να εἰσαπλώθης παντοῦ, ὡστε να μὴν είναι ἄλλη τὸ σπίτι γιουρί-εσπῆς! Κι' αὐτὰ μου τὰ γράφει τὸ Άλφον-σοκόροισο μολούτ; εἶχε και κάποιὸ παραμένο μαῦν μου. Αἰδωα όμως, γιάτὶ γιά να μὴν ἀπαντήσω κάποιε σ' αἰ-μῆ φίλ' σὸν κι' αυ ή, μπορεί να φν-τάσῃ τι πασαρίες θα είχα εἶδες, και τί ἔλλαψῃ χῶρον, και τί παραποσα ἄλ-λων που περιέμεναν από καιρὸ! Ας είναι, ἐλπίζω τῶρα να εἰμαστε εἰρηγημένοι.

Μέγε Λυγουστά, εἶδα τὰ της εἰρσεως τοῦ Σόλλογου και σ' εὐχαριστῶ πάρα πολύ, με την παράκληση να διαβιβάσῃ τις εὐχαριστίας μου και σ' τὰλλα κα' ἄ-παρῆ. Δέν ἀμφιβάλλω ότι Σόλλογος ός θα εἰρησῆ εἰλη τῆ Σάμο και θα την εἰκουνησῇ!

Εἰσαπῆσε Μεκρῶσια, σ' εὐχαριστῶ γιά τὸ εἰσπῆθωμά μου γιά όσα γρά-φετε. Σ' εὐχαριστῶ εἰςπῆς κι' ο κ. Φ. γιά τὸ καλο σου γράμμα. Να, ο μα-μῶς έχει εἰρη. Δέν είναι οσσοτὸ να διαβάζη κανεις στο δρόμο, περπατώντας. Έκτος από την ἀτρεπεία, είναι και κῆδονος να προσκοψη, να κωπῆσῃ ο ἰδιος ή να κτυπήσῃ κανένα διαβήτη.. Αἰλη ὑπομονή λοιπόν. Δέν πιστεύω δα ναπέχη τόσο πολύ τὸ σπίτι σου από τὸ Ταχυδρομείο!

Εἰσαπῆσε, Μεγεδ, εἰς παραγγα-λιες σου και γάρω πολύ που εἰσαπῆσε: τίλος να παρης ψευδώνυμο και να λα-βαίνης μέρος σ' εἰλη την κίνηση. Θα περῆ κι' ή ὡρα σου άρουεσαι μόνη. Και θέ εις καλύτερη συντροφιά από τὴ Διάπλασις, τὸ διαδίσταμα και τῆ μουσι-κή σου.

Και σίνα; Αράρανε, σ' εὐχαριστῶ πολύ γιά τὸ Σόλλογο που έβρασε εὐγνωμονώντας γιά όσα μου χρωστάς. Εὐχαριστῶ εἰςπῆς και τους καλοῦς φί-λους που θα σε βοηθήσουν. Σας αμνη-στῶ δρόμοι. Μ' αὐτῆ θα κάμετε πολλά.

Η ἰθια μου ἀναγγέλλει, ότι δυο κη-λοί φίλοι της Διαπλασις, λαμπρά παι-διά, καμάρια των γονέων των, οί α-δελφοί Αποστολῆ, Ορίστης και Κρι-στοφορος, στέλναν ο ένας κατόπι τοῦ άλλου! Ο Ορίστης, 22 ετών φοιτη-της της Ιατρικής, ήταν στρατιώτης και παρασημοφορήθηκε μάλιστα στο Με-τωπο γιά τὴν ἀνδρεία του. Αλλά πρὸ τριών μηνών ἀρρώστησῆ έκεί - κάτω κι' οί γιάτροι τὸν εἰσαν κείνω, κον-τὰ στους γονεῖς του, να θεραπευθῆ!

Ήταν άργα κι' ο θάνατος τὸν βρήκε σ' ο ερμηικό δάσος της Αλωνασιάνης όπου εἶχε πῆσι γιά θεραπεία. Ο Κρι-στοφορος ήταν 17 ετών, τελευταίος τοῦ Γυμνασίου, Άρρωστο, τὸν εἰσαπ-τωσε ή λύπη τοῦ αδελφοῦ του, που τὸν ἀκολούθησε πῆσαν τὸ φο μετὰ 18 ήμέ-ρες. Και τὰ δυο αὐτὰ παιδιά εἰσαπῆθη-καν πολύ γιά τὴ Διάπλασις στο Σόλλο-γο «Γαλανόλευκη». Δέν μπορῶ να πῶ πόσο με λυπησε ο θάνατος τους: οὔτε βρισκομαι λόγια παραγορηδῆ γιά τους δυστυχημένους γονεῖς που δέν έχουμ' ἄλλα άγρία. Ο Θεός, εἰς τους πα-ρηγορησῆ!

—Άφου άκούσα τὰ ἰδῆς, Ηλέκτρα, γιάτὶ δέν εἶδες βέβαια όλες τις γυναικες Θεμιστοκλής, Ύπερβοροῦς, Ελληνο-Τρογλοδιτή, Θρακική Αἰθα, Φοιβη, Διδυμίδα, Σαρδούβουλα, Μαιρία τοῦ Δάσους, Μαργαρή Νάκη και Κυ-πριακὸς Πόδος. — Εἰπέλας να παραγγείλας και τὸν εὐχαριστῶ δ-λους γιά τὰ καλά που λέγεις, εἰσπῆς έγραψε κι' ένας άλλος; Και τὸ ιδανικό

του το εἶχε πλάσει από κίνηση παρετή-γημένη.

Προβλήματα σκαίου, Θεμ. Μοσγῶ-τε, δέν δημοσιεύω, γιατί πολύ λίγα παιδιά μπορεί να ξέρουν σκάκι. Είναι παιχίδι γιά μεγάλους, δν κι' οί Βολ-κίταιροι τὸ καταβίβαζε γυνώδες. Λέγον-ότι ως διακίβασος είναι πολύ βαρὺ κι' ως άσχολία πολύ εἰσαπῆ...

Εἰςπῆς εἰσαπῆσε, Βαριέλα τοῦ Γε-λατος, όνομάς Μικρούς τους Δαγα-νωμούς εἰκονους ποῦ γίνονται δι' ολι-γους, π. χ. της Ζωγ' ακινής, της Φο-τογραφίας κτλ. Κι' οί εἰσαπῆσόμενοι εις αὐτους, όσος και εις μερικούς με-γάλους, — τὸν Λεωνίον Λέξων κι' χ — δέν διαπρωτῶνται εις τάξεις κατά ήλι-κιά. Δέν έχεις άδεια όμως, όταν πα-λύτερο, δικαίωσος, αν αὐτὸ εἰρησῆ εις δλους τους Διαγωνισμοῦ, ὡστε να δι-αγωνίζωνται βρῆλικοι με όμηλικους. Κι' όσος κάποτε εἶπὸ θα τὸ κάμω.

Μίση Ζέλα, άφου εἶπα εἰνας από τους διαγωνιζόμενους, θα πη ότι δέν ήθελα να τὸν φανερῶσώ. Ή ὑποψία που σας βρόνιει δλους, είναι μικρῆ, ο περ-τὸ ο λόγος δέν ἀντέγραψε την εἰρη-τάραση, αλλά ἀπῆδες την εἶχε ὑπ' ὄφει και βοηθήσῆς άπ' αὐτῆ. Μὴν ἐπιμένῆς λοιπὸν, είναι περιττό.

Η Άσκη μου γράφει, ότι περῆσε-κη από τὰς Αθῆνας, φρώσε σὸς κατῆ-δι κι' άρρώστησε. Αλλά να είναι τόσο κορῆ μου και γ'ά μη με ἰδῆ, — δέν μπο-ρούσε. Σηκώθηκε λοιπόν μιά μέρα όσος όπως με ήθε στο γραφείο μου. Πρέ-πει όμως να εἶχε πῆσι, γιάτὶ προσω-να και πράγματα να εἰσαπῆ σε μέσο σε διηλιξη, σε σε δειρο. Και χωρίς να πη σχεδόν ληξ, — άλλως τὴ ήταν κῆσιμ-τός: ο λαίμπος της, — έφυγε. Πῶς θα θυ-μῶται την δυσκολλη αὐτῆ ἐπιπέσῆ!

Η ἰθια μου ἀναγγέλλει, ότι δυο κη-λοί φίλοι της Διαπλασις, λαμπρά παι-διά, καμάρια των γονέων των, οί α-δελφοί Αποστολῆ, Ορίστης και Κρι-στοφορος, στέλναν ο ένας κατόπι τοῦ άλλου! Ο Ορίστης, 22 ετών φοιτη-της της Ιατρικής, ήταν στρατιώτης και παρασημοφορήθηκε μάλιστα στο Με-τωπο γιά τὴν ἀνδρεία του. Αλλά πρὸ τριών μηνών ἀρρώστησῆ έκεί - κάτω κι' οί γιάτροι τὸν εἰσαν κείνω, κον-τὰ στους γονεῖς του, να θεραπευθῆ!

Ήταν άργα κι' ο θάνατος τὸν βρήκε σ' ο ερμηικό δάσος της Αλωνασιάνης όπου εἶχε πῆσι γιά θεραπεία. Ο Κρι-στοφορος ήταν 17 ετών, τελευταίος τοῦ Γυμνασίου, Άρρωστο, τὸν εἰσαπ-τωσε ή λύπη τοῦ αδελφοῦ του, που τὸν ἀκολούθησε πῆσαν τὸ φο μετὰ 18 ήμέ-ρες. Και τὰ δυο αὐτὰ παιδιά εἰσαπῆθη-καν πολύ γιά τὴ Διάπλασις στο Σόλλο-γο «Γαλανόλευκη». Δέν μπορῶ να πῶ πόσο με λυπησε ο θάνατος τους: οὔτε βρισκομαι λόγια παραγορηδῆ γιά τους δυστυχημένους γονεῖς που δέν έχουμ' ἄλλα άγρία. Ο Θεός, εἰς τους πα-ρηγορησῆ!

—Άφου άκούσα τὰ ἰδῆς, Ηλέκτρα, γιάτὶ δέν εἶδες βέβαια όλες τις γυναικες Θεμιστοκλής, Ύπερβοροῦς, Ελληνο-Τρογλοδιτή, Θρακική Αἰθα, Φοιβη, Διδυμίδα, Σαρδούβουλα, Μαιρία τοῦ Δάσους, Μαργαρή Νάκη και Κυ-πριακὸς Πόδος. — Εἰπέλας να παραγγείλας και τὸν εὐχαριστῶ δ-λους γιά τὰ καλά που λέγεις, εἰσπῆς έγραψε κι' ένας άλλος; Και

